

Apslēpto ķīļu briesmas

PREZIDENTS TOMASS S. MONSONS

Augstākā Prezidija pirmais padomnieks

1966. gada aprīlī Baznīcas ikgadējā vispārējā konferencē elders Spensers V. Kimbals (1895–1985) no Divpadsmit apustuļu kvoruma sniedza neaizmirstamu runu. Viņš citēja kādu stāstu, ko sarakstīja Samuēls T. Vaitmens un kura nosaukums bija „Aizmirstie ķīļi“. Es arī vēlētots citēt Vaitmana stāstu, minot piemērus no manas dzīves.

Vaitmens rakstīja: „[Tajā ziemā] sniega vētra vispār nebija postoša. Tāisnība, daži vadi tika norauti, un pēkšņi pieauga nelaiimes gaidījumu skaits uz automaģistrālēm. . . . Parasti liels valriekstu koks varēja viegli izturēt sniega masu, kas izveidojās uz tā izplestajiem zariem. Tās bija dzelzs ķīlis koka vidū, kas bija par iemeslu postījumam.

Stāsts par dzelzs ķīli aizsākās pirms vairākiem gadiem, kad gaišmataināis fermeris [kurš tagad dzīvo vietā, kur kādreiz atradās koks] vēl bija jauns zēns, kas dzīvoja sava tēva lauku mājās. Toreiz kokzāģētava vēl tikai nesen bija tikusi pārcelta no ielejas, un ieceļotāji vēl joprojām atrada darbarīkus un iekārtu visdažādākās daļas mētājamies visapkārt. . . .

Šajā īpašajā dienā [zēns atrada] koku gāzēja ķīli—platu, plakanu un smagu, 30

centimetrus vai vairāk garu, kurš bija izliecies no spēcīgiem triecieniem. [Koku gāzēja ķīlis, ko izmantoja, lai palīdzētu nogāzt koku, tiek ievietots griezumā, kas tika izveidots ar zāģi, un pēc tam pa to tika sists ar veseri, lai paplašinātu griezumu] . . . Tā kā zēns jau kavēja vakariņas, tad viņš ķīli nolika . . . starp jaunā valriekstu koka zariem, ko bija iestādījis viņa tēvs netālu no galvenajiem vārtiem. Viņš gribēja aiznest ķīli uz šķūni tūlīt pēc vakariņām vai kādā citā laikā, kad viņš dosies tajā virzienā.

Viņš patiešām to bija gribējis izdarīt, bet nekad neizdarīja. [Ķīlis] tā arī tur palika; tas bija jau nedaudz iespiests starp zariem, kad viņš sasniedza savus vīra gadus. Kad viņš apprecējās un pārņēma sava tēva saimniecību, tas bija stingri iespilēts starp zariem,. Tas bija līdz pusei ieaudzis kokā, dienā, kad kūlēji ēda vakariņas zem koka. . . . Ķīlis vēl joprojām atradās kokā, kad uznāca ziemas sniega vētra.

Tajā aukstajā ziemas naktis klusumā, . . . viens no trim lielajiem zariem atlūza no stumbra un nokrita uz zemes. Atlikušie zari, pazaudējuši līdzsvaru, arī nolūza un nokrita zemē. Kad vētra bija beigusies, no kādreiz lepnā koka nekas nebija palicis pāri.

Agri no rīta nākošajā dienā, fermeris devās

ārā, lai apraudātu savus zaudējumus. . . .

Tad viņš kaut ko pamanīja atlūzušajā koka gabalā. Ķīlis—viņš nomurmināja pārmetoši. Ķīlis, ko es atradu dienu dienu ganību zālē. No pirmā acu uzmetiena viņš varēja pateikt, kāpēc koks bija nogāzies. Koka stuburs bija audzis kopā ar ķīli, kas bija iespilēts ar aso malu un tas neļāva zaru šķiedrām saaugt kopā tā, kā tām vajadzēja.”¹

Ķīli mūsu dzīvēs

Daudzu mums pazīstamu cilvēku dzīvē ir sastopami apslēpti ķīļi—jā, iespējams pat mūsu pašu ģimenēs.

Atļaujiet man dalīties stāstā par kādu draugu, kuru es pazīnu visu savu dzīvi un kurš tagad jau ir aizgājis no dzīves. Viņa vārds bija Leonards. Viņš nebija Baznīcas loceklis, lai arī viņa sieva un bērni bija Baznīcas locekļi. Viņa sieva kalpoja par Sākumskolas prezidenti; viņa dēls kalpoja godājamu misiju. Viņa meita un dēls apprecēja savus dzīves biedrus svētos priekšrakstos un viņiem pašiem bija ģimenes.

Visiem, kas pazina Leonardu, viņš patika, tāpat kā man. Es atbalstīju viņa sievu un bērnus viņu Baznīcas aicinājumos. Kopā ar tiem viņš apmeklēja daudzus Baznīcas apmaksātos pasākumus. Viņš dzīvoja labu un tīru dzīvi, patiešām—dzīvi, kurā bija kalpošana un laipnība. Viņa ģimene un patiesībā daudzi citi brīnījās, kāpēc Leonards ir izgājis cauri mirstībai, nesaņemot tās svētības, ko evaņģēlijs sniedz tā locekļiem.

Pēdējos dzīves gados Leonarda veselība pasliktinājās. Visbeidzot viņš tika hospitalizēts, un viņa dzīve tuvojās beigām. Sarunā, kas vēlāk izrādījās pēdējā, viņš teica: „Tom, es tevi pazīstu kopš tā laika, kad tu vēl biji zēns. Es jūtu pamudinājumu paskaidrot tev, kāpēc es nekad neesmu pievienojies Baznīcai.“ Tad viņš atsaucās uz savu vecāku pārdzīvojumiem pirms daudziem, daudziem gadiem. Negribīgi ģimene nonāca pie slēdziena, ka viņiem ir nepieciešams pārdot savu fermu; tika izteikts piedāvājums. Tad kaimiņos esošais fermeris lūdza pārdot fermu viņam—par zemāku cenu—piebilstot: „Mēs esam bijuši tik tuvi draugi. Ja man piederēs šis īpašums, man būs iespēja to uzraudzīt.“ Beidzot Leonarda vecāki piekrita, un ferma tika pārdota. Pircējs—kaimiņš—ieņēma atbildīgu amatu Baznīcā, šis fakts iedvesa ģimenei uzticību un palīdzēja to pārliecināt pārdot fermu viņam, neskatoties uz to, ka viņi

nesaņēma tik daudz naudas, cik būtu saņēmuši pārdodot fermu pirmajam ieinteresētajam pircējam. Neilgi pēc tam, kad darījums tika pabeigts, kaimiņš pārdeva gan savu fermu, gan fermu, ko ieguva no Leonarda ģimenes kā vienotu īpašumu, kā rezultātā gan zemes vērtība, gan darījuma summa pieauga. Ilgu laiku uzdotais jautājums—kāpēc Leonards nekad nav pievienojies Baznīcai—ir atbildēts. Viņš visu laiku bija juties tā, ka viņa ģimene ir bijusi piekrāpta.

Pēc mūsu sarunas viņš man atzinās, ka jūta, ka, gatavojoties satikt savu Radītāju, viņš beidzot ir ticis vaļā no liela smaguma. Traģēdija slēpjas tajā, ka apslēptais ķīlis ir atturējis Leonardu no lielām svētībām.

Izvēlēties mīlēt

Es esmu pazīstams ar ģimeni, kas ieradās Amerikā no Vācijas. Angļu valoda sagādāja viņiem grūtības. Viņiem bija tikai nelieli iztikas līdzekļi, bet katrs bija svētīts ar vēlēšanos strādāt un ar Dieva mīlestību.

Piedzima viņu trešais bērns, taču tas nodzīvoja tikai divus mēnešus un tad nomira. Tēvs bija galdnieks un izveidoja skaistu zārku dārgajam bērnam. Bēru diena bija drūma, atspoguļojot skumjas, ko viņi jūta par zaudējumu. Kad ģimene ar tēvu, kurš nesa mazo zārku, tuvojās lūgšanu namam, tur jau bija sapulcējies neliels draugu pulks. Taču lūgšanu nama durvis bija aizslēgtas. Aizņemtais bīskaps bija aizmirsis bēres. Mēģinājumi viņu sasniegt bija veltīgi. Nezinādams, ko darīt, tēvs paņēma zārku padusē un, stiprā lietū iedams kopā ar ģimeni, nesa to mājās.

Ja ģimenei būtu vājāks raksturs, viņi būtu varējuši vainot bīskapu un piepildītu sevi ar naidīgām jūtām. Kad bīskaps uzzināja par traģēdiju, viņš apciemoja ģimeni un atvainojās. Ar sāpēm, kas vēl joprojām bija redzamas tēva sejā, un ar asarām acīs viņš pieņēma atvainošanos un abi tika ieskauti sapratnes garā. Nebija palicis apslēpts ķīlis, kas būtu par iemeslu tālākām dusmu jūtām. Mīlestība un atsaucība guva virsroku.

Gars ir jāatbrīvo no saitēm, kas mūs ierobežo, un jūtām, kas nedod mieru, lai mēs varētu tikt garīgi uzmuntrināti un mūsu dvēsele varētu tikt piepildīta ar prieku. Daudzās ģimenēs ir aizvainojuma jūtas un nevēlēšanās piedot. Tām īsti nav nozīmes, kas šim aizvainojumam bija par iemeslu. Tā nevar un nevajadzētu tā atstāt. Pārmetumi neļauj brūcēm sadzīt. Dziedē tikai piedošana. Džordžs

Herberts, septiņpadsmitā gadsimta sākuma dzejnieks, rakstīja šis rindiņas: „Tas, kurš nevar piedot citiem, nojauc tiltu, pa kuru viņam pašam būs jāiet, ja viņš jebkad gribēs sasniegt debesis, jo katram ir jāsaņem piedošana.“

Skaisti ir Glābēja vārdi, kurus viņš izteica mirstot pie smagā krusta: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.“²

Piedošana

Ir cilvēki, kuriem ir grūti piedot sev un kuri pārdzīvo visas savas kļūdas. Man patiešām patīk stāsts par kādu reliģisku vadītāju, kurš devās pie sievietes, kas bija uz nāves gultas, lai viņu mierinātu, bet bez panākumiem. „Es esmu zudusi“, viņa teica. „Es esmu izpostījusi savu dzīvi un visu apkārtējo dzīves. Man nav cerības.“

Vīrs ievēroja ierāmētu attēlu ar jauku meiteni uz tualetes galdiņa. „Kas viņa ir?“ viņš jautāja.

Sieviete atdzīvojās. „Viņa ir mana meita—skaistākais manā dzīvē.“

„Un vai jūs viņai palīdzētu, ja viņa būtu nonākusi grūtībās vai izdarījusi kļūdu? Vai jūs viņai piedotu? Vai jūs vēl joprojām viņu mīlētu?“

„Protams, es viņu mīlētu!“ iesaucās sieviete. „Es darītu visu viņas labā. Kāpēc jūs uzdotat šādu jautājumu?“

„Tāpēc, ka es gribu, lai jūs zinātu“, teica vīrs, „ka, tēlaini runājot, Debesu Tēvam ir jūsu attēls uz galda. Viņš jūs mīl un palīdzēs jums. Piesauciet Viņu.“

Apslēptais ķīlis, kas traucēja viņas laimei, tika aizvākts.

Draudu dienās vai pārbaudījumu brīžos, šādas zināšanas, šāda cerība, šāda sapratne nesīs mierinājumu satrauktam prātam un sērojošai sirdij. Viss Jaunās Derības vēstījums cilvēka dvēselei iedvesmē atmodas garu. Izmisuma ēnas izkļiedē cerības stari, bēdas piekāpjas priekam un sajūtu, ka esi pazudis pūlī, aizstāj nešaubīgas zināšanas par to, ka Debesu Tēvs rūpējas par katru no mums.

Glābējs apliecināja šo patiesību, kad mācīja, ka neviens zvirbulis nekrīt zemē bez Tēva ziņas. Tad viņš pabeidz šo brīnišķīgo domu, sakot: „Tāpēc nebistieties, jūs esat labāki nekā daudzi zvirbuļi.“³

Pirms kāda laika avīzē es izlasīju sekojošu „Associated Press“ paziņojumu. Kāds vecs vīrs jau no jaunības gadiem dzīvoja kopā ar savu brāli vienistabas mājīnā netālu no Kanisteo, Ņujorkā. Sava brāļa bērēs viņš atklāja, ka, pēc kāda strīda viņu jaunības gados, viņi bija sadalījuši

istabu uz pusēm ar krīta līniju, un kopš tās dienas neviens no viņiem nav šķērsojis līniju vai runājis ar otru—tas notika pirms 62 gadiem. Cik spēcīgs un iznīcinošs apslēptais ķīlis!

Kā rakstīja Aleksandrs Pops: „Kļūdiešies ir cilvēcīgi; piedot—dievišķīgi.“⁴

Uzņemties iniciatīvu

Dažreiz mēs aizvainojamies tik viegli. Citu reizi mēs esam par ietiepīgiem, lai pieņemtu patiesu atvairošanos. Kurš pārvarēs savu egoismu, lepnumu un aizvainojumu un pēc tam pirmais spers soli, lai pateiktu „Man patiešām ir žēl! Būsim kā kādreiz—draugi. Nenodosim nākamajām paaudzēm mūsu laika aizvainojumus un dusmas“ Aizvāksim visus apslēptos ķīļus, kas neko citu nevar izdarīt, kā tikai iznīcināt.

No kurienes rodas apslēptie ķīļi? Daži rodas neatrisinātu konfliktu rezultātā, kas noved pie naidīgām jūtām, kam seko vainas apziņa un nožēla. Citi sāk veidoties vilšanās, greizsirdības, strīdu un iedomātu aizvainojumu rezultātā. Mums šis nesaskaņas ir jāatrisina—nesaasiniet tās un neļaujiet tām augt un pieņemt spēcīgā, līdz tās jūs iznīcina.

Kāda jauka, vairāk kā 90 gadus veca kundze kādu dienu tērzēja ar mani un negaidīti izteica nožēlu par dažiem atgadījumiem. Viņa pieminēja, ka pirms vairākiem gadiem kaimiņu fermeris, ar kuru viņai un viņas vīram laiku pa laikam bija domstarpības, lūdza, vai viņš nevarētu šķērsot viņas zemi, lai saīsinātu ceļu un nonāktu savā īpašumā. Viņa pārtrauca savu stāstu un ar trīsām balsī sacīja: „Tomij, es neļāvu viņam šķērsot mūsu zemi, bet liku viņam iet pa garo apkārtceļu, lai sasniegtu savu īpašumu, neskatoties uz to, ka viņš gāja kājām. Es rīkojos nepareizi un es to nožēloju. Tāpat viņš ir jau miris, bet, ak, kā es vēlos, kaut varētu viņam pateikt: Man ir tik žēl. Kā es vēlos, lai man būtu otra iespēja.“

Klausoties viņā man prātā atausa vārdi, kurus uzrakstīja Džons Grīnlīfs Vīters: „No visiem skumjiem vārdiem, ko ir izrunājusi mēle, vai uzrakstījusi rakstāmspalva, / skumjākie ir šie: Tas varēja būt!“⁵

No 3. Nefija Mormona Grāmatā nāk šis iedvesmojošais padoms: „Un nebūs strīdu jūsu starpā. . . .

Jo patiesi, patiesi Es saku jums, ka tas, kam ir strīda gars, nav no Manis, bet ir no velna, kurš ir strīdu tēvs,

un viņš uzkūda cilvēku sirdis strīdēties ar dusmām vienam ar otru.

Lūk, šī nav Mana mācība, lai uzkūditu cilvēku sirdis ar dusmām vienam pret otru; bet šī ir Mana mācība, ka tādas lietas ir jāatmet.“⁶

Ļaujiet man nobeigt ar stāstu par diviem vīriem, kuri manās acīs ir varoņi. Viņu varoņdarbi nekļuva pazīstami visā valstī, bet drīzāk klusā vietā, kas ir pazīstama kā Midveja, Jūtā.

Iznīcināt plaisu

Pirms vairākiem gadiem Rojs Kolers un Grants Remunds kopā kalpoja Baznīcas amatos. Viņi bija labākie draugi. Viņi bija fermeri un pienotavas strādnieki. Tad izcēlās pārrpratoms, kas pārvērtās par strīdu starp viņiem.

Vēlāk, kad Rojs Kolers smagi saslima ar vēzi un dzīvot viņam bija atlicis pavisam maz, es un mana sieva Frānsisa apciemojām Roju un viņa sievu un iedevām viņam svētību. Kad mēs vēlāk runājām, brālis Kolers teica: „Ļaujiet man pastāstīt jums par vienu no jaukākajiem piedzīvojumiem, kāds ir bijis manā dzīvē.“ Tad viņš izstāstīja par pārrpratumu ar Grantu Remundu un tam sekojošu atsvešināšanos. Viņa piebilde bija: „Mēs zināmā mērā viens pret otru bijām nedraudzīgi.“

„Tad“, turpināja Rojs „es tikko biju izžāvējis sienu nākošajai ziemai, kad kādu nakti pašaiždegšanās rezultātā siens sāka degt, pilnībā nodedzinot sienu, klēti un visu, kas tajā atradās. Es biju izpostīts“, teica Rojs. „Es nezinaju, ko iesākt. Nakts bija tumša, izņemot uguni gailējušās ogle. Tad es ieraudzīju manā virzienā no ceļa puses, kur atradās Granta Remunda māja, tuvojamius traktoru un smagās tehnikas gaismas. Kad glābēju komanda iegriezās mūsu piebraucamajā ceļā un sastapa mani ar asarām acīs, Grants teica: Roj, tev te ir diezgan liela nekārtība, kas ir jāsatīra. Es un mani zēni esam šeit. Ķersimies pie darba.“ Viņi kopā ķērās pie darba. Apslēptais ķīlis, kurš atsvešināja viņus uz īsu brīdi, bija pazudis uz visiem laikiem. Viņi kopā ar citiem, kuri tiem pievienojās, strādāja visu nakti līdz nākamajai dienai.

Rojs Kolers un Grants Remunds ir miruši. Viņu dēli kalpoja kopā vienas un tās pašas bīskapijas prezidijā. Es patiesi novērtēju šo divu brīnišķīgo ģimeņu draudzību.

Vienmēr būsīm paraugi savās mājās un uzticīgi, turot visus baušļus, lai mēs neglabātu sevi apslēptus ķīļus, bet drīzāk atcerēsimies Glābēja pamācību: „No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani māceklī, ja jums būs mīlestība savā starpā.“⁷

ATSAUCES

1. Conference Report, 1966. gada aprīlis, 70.
2. Lūkas 23:34.
3. Mateja 10:31.
4. *An Essay on Criticism* (1711), 2. daļa, 525. rindiņa.
5. „Maud Muller,“ *The Complete Poetical Works of Whittier* (1892), 48.
6. 3. Nefijs 11:28–30.
7. Jāņa 13:35.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti daži piemēri:

1. Palūdziet ģimenes locekļus pamēģināt aizsiet kurpes ar vienu roku. Apspriediet to, kā ļauna turēšana uz kādu līdzinās korpju siešanai, izmantojot tikai vienu roku un noraidot palīdzību. Dalieties dažos prezidenta Monsona piemēros par to, kā cilvēku dzīves ir uzlabojušās, kad viņi piedeva viens otram. Uzaiciniet kādu citu palīdzēt sasiet kurpes. Lieciniet par to, kā piedošana citiem, ļauj mums saņemt lielākas svētības.

2. Apkopojiet stāstu par ķīli un koku. Pajautājiet, kā atturēšanās no piedošanas līdzinās tam, ka ķīlis tiek atstāts kokā. Kā nespēja piedot padara mūs vājākus? Kā piedošana ved uz dziedināšanu. Nolasiet vienu no prezidenta Monsona stāstiem, lai parādītu nepieciešamību pēc piedošanas. Lieciniet par svētībām, kuras jūs esat saņēmuši, kad sekojāt Tā Kunga paraugam un piedevāt.

3. Atnesiet auklu, lai sadalītu istabu uz pusēm. Palūdziet dažus ģimenes locekļus nostāties vienā istabas pusē, pārējos palūdziet nostāties otrā istabas pusē. Pastāstiet vēlreiz stāstu par diviem brāļiem. Aizvāciet auklu un apspriediet to, kādā veidā izvairīties no strīdus gara. Izlasiet Jāņa 13:35, un uzaiciniet ģimenes locekļus izrādīt mīlestību citam pret citu.